

**Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu**

Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ludvíka Davida, soudkyně zpravodajky Kateřiny Šimáčkové a soudce Davida Uhlíře o ústavní stížnosti stěžovatele **JUDr. M. M.**, zastoupeného Mgr. Michalem Vrajíkem, advokátem se sídlem Spálená 97/29, Praha 1, proti usnesení Městského soudu v Praze č. j. 23 Co 38/2021-1340 ze dne 28. 1. 2021, za účasti **Městského soudu v Praze** jako účastníka řízení, takto:

- I. Usnesením Městského soudu v Praze č. j. 23 Co 38/2021-1340 ze dne 28. 1. 2021 bylo porušeno základní právo stěžovatele na ochranu majetku a s ním spojeného legitimního očekávání dle čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod.**
- II. Toto rozhodnutí se proto ruší.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a předchozí průběh řízení

1. Stěžovatel v rámci samostatné výdělečné činnosti působí jako znalec a advokát. Obvodní soud pro Prahu 1 jej v soudním řízení o odškodnění pracovního úrazu pověřil vypracováním znaleckého posudku a následně jeho dodatku. Za vypracování dodatku obvodní soud stěžovateli usnesením č. j. 23 C 173/2009-1241 ze dne 21. 7. 2020 přiznal částku 5 962,88 Kč, která zahrnovala mimo jiné náhradu ušlého výdělku ve výši 1 098 Kč za tři hodiny času stráveného na cestě ze sídla stěžovatele do sídla obvodního soudu, kam stěžovatel přijel studovat soudní spis.

2. Městský soud v Praze napadeným usnesením č. j. 23 Co 38/2021-1340 ze dne 28. 1. 2021 změnil rozhodnutí obvodního soudu tak, že částka přiznaná stěžovateli činí 4 211 Kč. Mezi položkami, o něž městský soud původní částku snížil, byla zmíněná náhrada ušlého výdělku. K té městský soud v odůvodnění napadeného usnesení uvedl: „Vzhledem k tomu, že znalec vykonává činnost jako advokát a současně je zapsán jako znalec v seznamu znalců, nespaturuje odvolací soud žádného důvodu přiznávat mu náhradu na ztrátě na výdělku, která přísluší zaměstnanci. [Z] tohoto důvodu nebyla přiznána znalci částka 1 098 Kč, která má představovat podle odůvodnění prvostupňového usnesení náhradu ušlého výdělku za 3 hodiny práce.“

II. Argumentace účastníků

3. Stěžovatel tvrdí, že napadeným usnesením bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) ve spojení s právem na podnikání a právem získávat prostředky pro své životní potřeby prací zaručených čl. 26 odst. 1 a 3 Listiny. Dále bylo podle stěžovatele porušeno jeho legitimní

očekávání, že budou uspokojena jeho majetková práva na úhradu veškerých nákladů spojených s vypracováním znaleckého posudku vyžádaného soudem.

4. Městský soud podle stěžovatele nesprávně aplikoval vyhlášku Ministerstva spravedlnosti č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících. Za její účinnosti bylo právo znalce na náhradu ušlého výdělku dovozováno odkazem na stejné právo svědka, což stěžovatel vždy uváděl ve vyúčtování znalečného. V současné době je již toto právo znalce výslovně zakotveno ve vyhlášce č. 504/2020 Sb., o znalečném, kterou by bylo možné při řešení ústavní stížnosti použít podpůrně. Stěžovatel přitom nepovažuje za rozhodné, zda znalec pracuje jako zaměstnanec nebo jako osoba samostatně výdělečně činná.

5. Stěžovatel v ústavní stížnosti připouští, že sporná částka ve výši 1 098 Kč není nijak zásadní. Uvádí však, že znalců v jeho oboru a s jeho specializací je málo (cca 4), a tudíž znaleckou činnost vykonávají nejen pro soudy v místě svého sídla, ale i pro soudy v různých částech republiky. Stěžovatel dále poukazuje na to, že obdobné problematice odměn a náhrad advokátů se Ústavní soud výjimečně meritorně věnuje i v případech, kdy dochází k extrémně nesprávné aplikaci právních předpisů obecnými soudy. Stěžovatelovu věc tak lze zařadit mezi případy, jejichž význam není dán konkrétní spornou částkou, ale obecným vyzněním právního řešení přijatého v konkrétní věci pro jiné obdobné případy.

6. Městský soud ve svém vyjádření odkázal na závěry svého usnesení a uvedl, že v odůvodnění srozumitelně vysvětlil, proč přistoupil ke změně rozhodnutí obvodního soudu. Má za to, že napadeným usnesením nezasáhl do ústavně zaručených práv stěžovatele, a proto navrhuje, aby byla ústavní stížnost odmítnuta, případně zamítnuta. Vyjádření městského soudu nepřineslo pro rozhodování Ústavního soudu nic nového, a tudíž stěžovateli nebylo zasláno k replice.

7. Účastníci původního řízení před obecnými soudy se k ústavní stížnosti v poskytnuté lhůtě nevyjádřili. Soudní spis nebylo třeba vyžadovat.

III. Hodnocení Ústavního soudu

8. Ústavní soud nejprve posoudil splnění podmínek řízení a shledal, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněným stěžovatelem a Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatel je právně zastoupen v souladu s požadavky zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, a ústavní stížnost je přípustná (§ 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu a contrario).

9. Ústavní soud dále přezkoumal napadené usnesení a dospěl k závěru, že ústavní stížnost je důvodná.

A. Důvody pro meritorní přezkum

10. Ústavní soud si je vědom toho, že v projednávané věci jde o bagatelní částku, což zpravidla vede k odmítnutí ústavní stížnosti pro zjevnou neopodstatněnost (srov. např. usnesení sp. zn. II. ÚS 200/18 ze dne 17. 4. 2018; usnesení sp. zn. IV. ÚS 1744/18 ze dne 17. 4. 2018).

dne 2. 10. 2018; citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <https://nalus.usoud.cz>). Nicméně z dosavadní judikatury rovněž vyplývá, že ústavněprávní význam případu nelze posuzovat pouze kvantitativně podle výše sporné částky, ale je nutné zvážit také kvalitativní stránku věci. Ta se může jevit natolik významná, že určitým způsobem „přesahuje“ kauzu samotnou [viz nález sp. zn. III. ÚS 2018/15 ze dne 19. 1. 2016 (N 11/80 SbNU 139); nález sp. zn. III. ÚS 3725/13 ze dne 10. 4. 2014 (N 55/73 SbNU 89)]. Příkladem mohou být situace, kdy se jedná o intenzivní zásah kolidující se samotnou podstatou a smyslem dotčeného základního práva, kdy rozhodnutí Ústavního soudu může mít vliv na velké množství případů před obecnými soudy či kdy judikatura obecných soudů není jednotná a vyšší soudy nemohou zajistit její sjednocení (blíže viz nález sp. zn. III. ÚS 3725/13 ze dne 10. 4. 2014, bod 33). V oblasti odměňování znalců se například Ústavní soud i přes bagatelní výši sporné částky zabýval přiznáním náhrady daně z přidané hodnoty [viz nález sp. zn. I. ÚS 3960/16 ze dne 27. 3. 2018 (N 57/88 SbNU 809)]. I spory o nominálně nízké částky tedy mohou výjimečně dosáhnout ústavněprávní úrovně a Ústavní soud se jimi pak meritorně zabývá.

11. Projednávaná věc podle Ústavního soudu představuje právě takový případ. Předně je třeba zdůraznit, že řádné odměňování znalců není jenom v zájmu stěžovatele a jeho kolegů, ale rovněž v zájmu účastníků řízení a justice jako celku. Znalci totiž zastávají nezastupitelnou roli v rámci dokazování a v mnoha případech by si bez jejich posudků soudy v odborných otázkách jen stěží poradily. V současnosti ovšem můžeme pozorovat úbytek znalců, jejichž počty se v některých specializovaných oborech pohybují dokonce v řádu jednotek (viz Evidence znalců a tlumočnicků Ministerstva spravedlnosti, dostupná na [datalot.justice.cz/justice/repznatl.nsf/\\$\\$\\$SearchForm?OpenForm](http://datalot.justice.cz/justice/repznatl.nsf/$$$SearchForm?OpenForm)). Nedostatek náležitě kvalifikovaných znalců může vést k tomu, že se bude snižovat odborná úroveň dokazování a soudní řízení se budou nepřiměřeně protahovat. Dostatečné množství znalců je tak jedním z předpokladů kvalitní a řádně fungující justice, která představuje objektivní ústavně chráněnou hodnotu a z níž následně profitují účastníci řízení jako nositelé práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 a násl. Listiny. Nelze však očekávat, že by znaleckou činnost byli odborníci ochotni vykonávat, aniž by za ni obdrželi spravedlivou odměnu.

12. V tomto řízení není úkolem Ústavního soudu obecně posuzovat výši odměn za znalecké posudky, jejichž sazby stanovené ve vyhlášce č. 37/1967 Sb. již dříve označil za ústavně konformní [viz nález sp. zn. Pl. ÚS 13/14 ze dne 15. 9. 2015 (N 164/78 SbNU 451; 297/2015 Sb.)]. V kontextu relativně nízkých odměn (se základní sazbou od 100 Kč do 350 Kč za hodinu práce) však Ústavní soud považuje za důležité trvat na tom, aby obecné soudy vyhlášku č. 37/1967 Sb. správně aplikovaly a přiznávaly znalcům v jednotlivých případech odměny a náhrady nákladů, které jim náleží.

13. Na příkladu stěžovatele lze ilustrovat, že i nominálně nízká částka 1 098 Kč může představovat podstatnou část z celkové přiznané částky, která v tomto případě činila 5 962,88 Kč. Vzhledem k typickým výším odměn a náhrad nákladů však mají znalci ztíženou možnost obrany proti nesprávnému výkladu vyhlášky č. 37/1967 Sb. obecnými soudy. Často totiž může jít (stejně jako v případě stěžovatele) právě o bagatelní částky, u nichž není přípustné dovolání, čímž je také limitována role Nejvyššího soudu při sjednocování judikatury. Ústavní soud tak může být jediným místem, na které se znalci v těchto případech mohou obrátit.

14. Projednávaná věc dále přesahuje zájmy stěžovatele také proto, že podobný problém s nepříznáním náhrady ušlého výdělku se potenciálně může týkat množství dalších znalců. Na tom mnoho nemění ani přijetí nové vyhlášky č. 504/2020 Sb., která již náhradu za ztrátu času ve výši ušlého výdělku upravuje jednoznačněji. Tato vyhláška je totiž účinná teprve od 1. 1. 2021 a v souladu s jejím § 19 se náhrady nákladů vynaložené před tímto dnem určují podle vyhlášky č. 37/1967 Sb. V řadě probíhajících soudních řízení tedy budou obecné soudy ještě stále postupovat podle právní úpravy, která dopadala i na případ stěžovatele.

15. Z těchto důvodů Ústavní soud neodmítl ústavní stížnost stěžovatele jako zjevně nepodstatnou a přistoupil k meritornímu přezkumu napadeného usnesení.

B. Meritorní přezkum napadeného usnesení

16. Stěžovatel v ústavní stížnosti namítá zásah do základního práva na legitimní očekávání ochrany majetku. Ústavní soud proto zkoumal, zda napadené usnesení není v rozporu s čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Legitimní očekávání ve smyslu tohoto ustanovení je nejen podle judikatury Ústavního soudu [např. nález sp. zn. Pl. ÚS 2/02 ze dne 9. 3. 2004 (N 35/32 SbNU 331; 278/2004 Sb.); nález sp. zn. IV. ÚS 525/02 ze dne 11. 11. 2003 (N 131/31 SbNU 173)], ale i judikatury Evropského soudu pro lidská práva (např. rozhodnutí ve věcech *Beyeler proti Itálii* ze dne 5. 1. 2000 č. 33202/96, *Zwierzynski proti Polsku* ze dne 19. 6. 2001 č. 34049/96) integrální součástí ochrany majetkových práv. Dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (např. rozhodnutí ve věci *Broniowski proti Polsku* ze dne 22. 6. 2004 č. 31443/96) pojem "majetek" ve smyslu čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě má autonomní rozsah, který není omezen na konstituované vlastnictví hmotného jmění a není závislý na formální kvalifikaci vnitrostátního práva. Pro účely tohoto ustanovení jsou za "majetková práva", resp. "majetek" také považována další práva a zájmy tvořící aktiva (např. pohledávky), na základě jejichž existence může stěžovatel tvrdit, že na jejich splnění má přinejmenším legitimní očekávání.

17. Jinými slovy, čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě se nevztahuje jen na již nabytý (existující) majetek, nýbrž poskytuje též ochranu legitimnímu očekávání nabytí takového majetku. Ústředním pravidlem při posuzování existence legitimního očekávání je ohled na konkrétní a individuální okolnosti případu, které ve svém souhrnu měly založit legitimní očekávání jako chráněný majetkový zájem [nález sp. zn. Pl. ÚS 12/14 ze dne 16. 6. 2015 (N 109/77 SbNU 577; 177/2015 Sb.), body 48-49]. Evropský soud pro lidská práva zejména přikládá význam tomu, že má dotčený zájem dostatečný základ ve vnitrostátním právu, například je-li potvrzen ustálenou judikaturou soudů (srov. např. rozsudek velkého senátu ve věci *Anheuser-Busch Inc. proti Portugalsku* ze dne 11. 1. 2007 č. 73049/01, § 63-65, nebo rozsudek ve věci *Glaser proti České republice* ze dne 14. 2. 2008 č. 55179/00, § 50-52).

18. Ochrana legitimního očekávání by měla nalézt reflexi v jednotlivých normách podústavního práva, resp. v jejich výkladu, který podávají obecné soudy, jež jsou k ochraně základních práv zavázány ustanovením čl. 4 Ústavy České republiky. Proto musí být přijat takový výklad, který šetří smysl a podstatu základního práva legitimního očekávání nabytí majetku [viz např. nález sp. zn. I. ÚS 2025/10 ze dne 14. 10. 2010

(N 210/59 SbNU 69), body 19-20; nálezn sp. zn. I. ÚS 474/06 ze dne 27. 9. 2006 (N 172/42 SbNU 519); nálezn sp. zn. IV. ÚS 433/19 ze dne 28. 6. 2019].

19. Ústavní soud již také ve svých četných rozhodnutích definoval podmínky, při jejichž existenci má nesprávná aplikace podústavního práva obecným soudem za následek porušení základních práv a svobod jednotlivce. Jedná se o případy nesprávného výběru právní normy při konkurenci norem podústavního práva sledujících určitý ústavně chráněný účel, případy nesprávného výběru interpretační alternativy při konkurenci více interpretačních alternativ jedné konkrétní normy a případy svévolné aplikace podústavního práva [viz např. nálezn sp. zn. III. ÚS 2801/11 ze dne 10. 12. 2013 (N 213/71 SbNU 501), bod 7].

20. Uvedené principy Ústavní soud běžně používá v oblasti odměňování advokátů [k otázce náhrady za promeškaný čas ve světle čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě srov. nálezn sp. zn. IV. ÚS 215/05 ze dne 23. 9. 2005 (N 179/38 SbNU 435)]. Neshledal přitom důvod přistupovat ke znalcům v tomto směru odlišně.

21. Jestliže tedy znalec z pověření soudu zpracuje znalecký posudek a při jeho přípravě účelně vynaloží určité náklady, vzniká mu legitimní očekávání, že v souladu s příslušnými právními předpisy obdrží náhradu těchto nákladů. Nelze po znalcích vyžadovat, aby k vypracování znaleckých posudků využívali svoje prostředky (časové či finanční), aniž by se mohli spolehnout na to, že se jim následně dostane zákonem stanoveného protiplnění a že nebudou na znalecké činnosti vykonávané ve veřejném zájmu prodělávat.

22. Klíčovou otázkou v projednávané věci je, zda městský soud zasáhl do legitimního očekávání stěžovatele, když mu nepřiznal náhradu ušlého výdělku. K jejímu zodpovězení je třeba posoudit, jestli městský soud nepochybil při výkladu a aplikaci zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících (dále jen „zákon o znalcích“), a vyhlášky č. 37/1967 Sb.

23. Podle § 18 odst. 1 zákona o znalcích má znalec ustanovený soudem právo na náhradu nákladů, které účelně vynaložil v souvislosti se znaleckým posudkem. V § 18 odst. 2 je pak uvedeno, jaké náklady to zejména jsou, a do tohoto výčtu je zařazena i náhrada ušlého výdělku při předvolání k orgánu veřejné moci. Další podrobnosti stanoví vyhláška č. 37/1967 Sb., podle jejíhož § 28 odst. 1 písm. b) má znalec nárok na náhradu mzdy za dobu strávenou podáním ústního znaleckého posudku při jednání před státním orgánem, včetně čekací doby a doby strávené na cestě k jednání a zpět, jestliže jde o dobu, která se kryje s jeho pracovní dobou. Při uplatnění tohoto nároku se dle § 28 odst. 5 vyhlášky č. 37/1967 Sb. postupuje obdobně jako při uplatnění nároku na náhradu mzdy svědka. Toto ustanovení tak odkazuje na vyhlášku Ministerstva spravedlnosti č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy, v níž je upravena náhrada nutných výdajů osobám zúčastněným na řízení, včetně svědků. Tato vyhláška počítá s tím, že svědek může být jak zaměstnancem (§ 29 odst. 2), tak osobou samostatně výdělečně činnou (§ 29 odst. 3), a určuje, jaké podklady se v těchto případech použijí pro výpočet ztráty na výdělku.

24. V projednávané věci dospěl městský soud k závěru, že náhrada ušlého výdělku přísluší jen zaměstnanci, a stěžovateli ji proto nelze přiznat. Ačkoli městský soud v odůvodnění napadeného usnesení k této otázce necituje žádné ustanovení právního

předpisu, zřejmě při svých úvahách vycházel z § 28 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 37/1967 Sb., který hovoří o náhradě mzdy znalce.

25. Takto zjednodušující výklad však Ústavní soud nemůže přijmout. Závěr městského soudu může být ospravedlnitelný při využití pouze jazykového výkladu, neboť dotčené ustanovení vyhlášky č. 37/1967 Sb. opravdu zmiňuje jen náhradu mzdy, což je pojem spojený s pracovním poměrem zaměstnance. Nelze však přehlížet další souvislosti.

26. Zaprvé, vyhlášku č. 37/1967 Sb. je třeba vykládat v souladu se zákonem o znalcích jakožto právním předpisem vyšší právní síly. Z § 18 odst. 1 tohoto zákona vyplývá, že znalec má právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů, přičemž následující odst. 2 (ve znění „náklady podle odstavce 1 jsou zejména ...“) obsahuje toliko demonstrativní výčet možných nákladů, přičemž výslovně zmiňuje i náhradu ušlého výdělku. Zákon o znalcích tedy pojímá okruh uplatnitelných nákladů znalce široce a nevyplývá z něj, že by náhrada ušlého výdělku náležela pouze zaměstnancům. V tomto světle měl městský soud vyložit také vyhlášku č. 37/1967 Sb., ale místo toho učinil pravý opak, když upřednostnil doslovné znění vyhlášky před zněním zákona.

27. Zadruhé, městský soud nikterak nezohlednil právní úpravu týkající se svědků, přestože podle § 28 odst. 5 vyhlášky č. 37/1967 Sb. mají znalci ve vztahu k náhradě nákladů obdobné postavení. Jelikož svědci mají právo na náhradu ušlého výdělku nehledě na to, zda jsou zaměstnanci či osoby samostatně výdělečně činné, mělo by toto právo ve stejném rozsahu svědčit i znalcům.

28. Zatřetí, výklad městského soudu neobstojí ani v konfrontaci s účelem dotčené právní normy. Náhrada ušlého výdělku představuje kompenzaci za čas, který znalec promeškal v souvislosti s výkonem znalecké činnosti, přičemž z této objektivní příčiny nemohl ve stejnou dobu vykonávat své běžné povolání. Tento výpadek příjmů přitom postihuje zaměstnance i osoby samostatně výdělečně činné a Ústavní soud nevidí důvod mezi nimi při přiznávání náhrady ušlého výdělku rozlišovat. Opačný výklad by osoby samostatně výdělečně činné neodůvodněně znevýhodňoval, čímž by se dostával do konfliktu s principem rovnosti.

29. Ústavnímu soudu jsou známa rozhodnutí, v nichž Nejvyšší soud i nižší soudy přiznaly náhradu ušlého výdělku samostatně výdělečně činným znalcům [např. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 11 Tvo 17/2009 ze dne 25. 11. 2009; usnesení Vrchního soudu v Praze sp. zn. 14 To 28/2011 ze dne 4. 3. 2011 (uveřejněné pod č. 7/2013 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, část trestní); usnesení Krajského soudu v Plzni sp. zn. 14 Co 554/99 ze dne 22. 6. 1999 (uveřejněné pod č. 135/2000 ve sbírce Soudní judikatura z oblasti občanského, obchodního a pracovního práva, č. 12, roč. 2000, s. 460); usnesení Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 19 Co 633/2011 ze dne 30. 1. 2012]. I z ústavní stížnosti vyplývá, že stěžovateli soudy dosud náhradu ušlého výdělku přiznávaly. Tento výklad tedy není nikterak nový či neznámý, ale je judikaturou akceptovaný. I kdyby nešlo o ustálenou rozhodovací praxi, nutnost zvolit výklad ve prospěch práv stěžovatele plyne z povinnosti ústavně konformního výkladu právních předpisů.

30. Ústavní soud tedy shrnuje, že **znalci mají v soudních řízeních významné postavení a jejich oprávněné nároky si zasluhují ochranu. Při rozhodování o jejich odměnách a náhradách musí soudy vykládat podústavní právo s respektem k právu**

na ochranu majetku a s ním spojeným legitimním očekáváním ve smyslu čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě. Znalci ustanovenému soudem vzniká legitimní očekávání, že mu v souladu s příslušnými právními předpisy budou nahrazeny náklady, které účelně vynaložil v souvislosti se zpracováním znaleckého posudku. V tomto světle je třeba náhradu ušlého výdělku dle zákona o znalcích a vyhlášky č. 37/1967 Sb. přiznávat i samostatně výdělečně činným znalcům, nikoli pouze zaměstnancům.

31. Žádné z výše uvedených úvah městský soud v napadeném usnesení neprovedl. Ve svém stručném odůvodnění vychází formalisticky z jazykového výkladu nepříznivého pro stěžovatele, aniž by se zabýval ostatními výkladovými alternativami, které lépe odpovídají systematické a účelu dotčené právní úpravy. Takové odůvodnění považuje Ústavní soud za nedostatečné a hraničící se svévolí.

32. Městský soud tedy nedostal své povinnosti vykládat právní předpisy ústavně konformním způsobem a poskytnout ochranu základním právům stěžovatele, když bez řádného zdůvodnění nesprávně aplikoval vyhlášku č. 37/1967 Sb. Tím nepřipustně zasáhl do stěžovatelova legitimního očekávání, že obdrží takovou náhradu nákladů, která mu podle příslušných právních předpisů náleží.

33. Z výše uvedených důvodů dospěl Ústavní soud k závěru, že napadeným usnesením Městského soudu v Praze bylo porušeno základní právo stěžovatele garantované čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě. Ústavní soud proto podle § 82 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu ústavní stížnosti vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 82 odst. 3 písm. a) tohoto zákona zrušil.

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 11. května 2021

Ludvík David
předseda senátu